

Språka på mytomanska

LARS ISELID

dikter

vemod

DISKARENS TYSTNAD

Jag jobbade en gång som diskare.
På samma torg som
Janne Olsson beväpnad
klivit in på Kreditbanken.

Jag diskade inte bara efter gästerna.
Jag diskade också efter en kollega.
Gothrockaren.

Mr Goth.

Himself.

Han som hade åldern inne för att gå på Ritz.
Stockholmare.

Men tyst som en norrlänning.

Jag var inte tyst.

Inte farsan heller.

Men chefen hyllade Mr Goths jobb i sitt det tysta.

Såg hon aldrig ränderna?

De svarta som han lämnade efter sig.
I matblecken.
Jag kunde inte blunda för svarta ränder.
Luther knackade på min rygg.
Min mor också.
Min far.
Hela min västerbottniska släkt.
Jag eliminerade rand för rand.
För hand.
Med stålull.
Det ingen maskin,
 som Mr Goth hanterat,
hade klarat av.

Men sa inget när mr Goth
femton nollnoll prick
drog på sig t-shirten

med Wayne Hussey.
Den ville jag ha.
Hellre än maten som alltid blev över.
Men jag fick bara ta hem
en, kanske två.
Portioner.
Resten i soporna.
Direkt.
Inget till Afrika.

Jag led mer av att se svinnet än ränderna.
Min morfarsmorfar knackade på ryggen.
Från storsvagåren.
Jag saknade morfars grishink.
Jag hade kunnat bjuda de hemlösa på middag.
Istället för morfars grisar.

Varje dag.
De ensamma också.
Och grannen i rullstol.
Men chefen hade också
sina lojaliteter.
Och ett litet rött hus.
På Värmdö.

1973 hukade poliserna på torget bakom sina bilar.
På radion gisslans förhandlingar med Palme
om att få åka iväg med rånaren.
Stockholmssyndromet var fött.
När jag på lunchen svalkade mig på balkongen.
Nära balustraden från högsta våningen.
Såg jag Clark i bankfönstret.
Den dagen föddes min tro.
På vålnader.

Vikariatet sa upp mig och jag såg slutet.

På lidandet.

Tog farväl av stålullen.

Matblecken.

Hissen till soprummet.

Den ståndsmässiga balustraden.

Mr Goth sa ingenting.

Tog en rök med Wayne Hussey
före hemgången.

Innan jag slutade bjöd de mig

på en hembakad tårta.

Med ett hjärta format av hallonbåtar.

Förväntade mig ingen förlängning.

Lika bra att åka hem.

De förstod ju int ändå.

När jag lät min
Skellet-tunga forma
hel- och
 halvsanningar
över fikarummets nejder
krystade deras ögon fram ett:
VAA?
Mitt tack å bock!
var tydligen lingua franca.

Svinnet.
Och ränderna.
Och slamret.
Och lunchstressen.
Och anletets svett.
Sen tystnaden.

Sen köksan
som tryckte in en chokladboll
i frallan till varje morgonfika.
Som en ren tvångshandling.
Året var 87.
Och jag vet var du har tagit vägen nu.
Och du kommer aldrig igen.

Jag hann aldrig fylla tillräckligt.
För Ritz.
Det fick räcka med Magasinet.
På hemmaplan.
Eller en svartspelning vid
Norrvalla.
Utan
Mr Goth

och de svarta ränderna.
Men med Wayne Hussey-kopian
vid micken.
Listen.
To the silence.
Of the breaking of my heart.